

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ivsti Lipsi[i] Sapientiae Et Litterarvm Antistitis Fama
Postvma**

Lipsius, Justus

Antverpiae, 1629

Eryci[i] Pvteani Lipsiomnema Anniversarivm, Sive Ivsti Lipsi V. C. Laudatio
Funebris, Die anniuersario habita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70662](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70662)

ERYCI PVTEANI
LIPSIOMNEMA
ANNIVERSARIUM,
SIVE

IVSTI LIPSI V. C. *Laudatio Funebris,*
Die anni-versario habita.

QVOD alibi consuetudo, hîc pietas SOLLEN-
NE facit, AVDITORES; luctumque publi-
cum ferali pompâ instaurat, necdum remis-
sum. Etiam funus nobis æternus ille LIPSIUS
est, magnoque vulnere continuus quoq; do-
lor adhæret. Sed quamvis adhæreat: nova, &

*Annua vota tamen, sollemneis que ordine pompas
Exsequimur, struimus que suis altaria donis.*

O desiderium extincti! redimus ad luctum, quem nondum
posuimus; ad lacrymas, quas nondum absterfimus. Non hæc
SOLLENNIA, sed PERENNIA sunt, & magnis, heu! LIPSI
unius Manibus debentur. Etenim,

*Ex quo reliquias divini que ossa parentis
Condidimus terrâ,*

in squallore fuimus, Iusta IVSTO fecimus, laudes diximus,
non more, sed mœrore. Quasi totius anni funus fuerit, exe-
quias ivimus; & quem cottidie planximus, cottidie sensimus
mori. Semel LIPSIIO parentare, satis non fuit: nec semel lau-
dare, satis. Primus id fecit, piissimo vocis obsequio, Clarissi-
mus IC^{us} & Antecessor GERARDVS CORSELIUS, & in hoc
ipso loco. Alij deinde, sed alibi: hic familiam, ille vitam, iste fa-
mam & scripta, diviso veluti eloquii penso. Totum LIPSIVM
nemo potuit, nemo poterit, nisi resurgat, faciatque ipse qui ex-
tinctus. Laudari tamé vel sic debuit; ut cujus encomium mor-
tales nullâ ingenii felicitate queunt implere, ejus facilius exem-

Bb

plum

plum admittant: hominem supra homines positum non de-
 rectent imitari. Nemo quem agnoscit parem, sequitur: ve-
 stigia placent, cum suspicimus. In L I P S I O verò summa om-
 nia, summus ipse: quem exprimere ideò omnes velint, quòd
 nemo possit, integrum nempe, & sine æmulatione cuique ex-
 emplum, quia nemo attingit. Laudari igitur debuit, & hîc po-
 tissimum, in meditullio urbis, & Divi Tutelaris æde, vbi tu-
 mulum, si non habet, habere meruit. Etenim mos vetus ur-
 bium Conditoribus ἀμφίπολον τάφον in meditullio dabat: sed al-
 ter Academię velut Conditor, consensu Belgarum L I P S I V S
 audit. Item, in urbe, adeoque foro, præter consuetudinẽ, vnus
 olim Trajanus sepultus, quia optimus Imperatorum: cur non
 & hoc exemplo noster ille, quia optimus Eruditorum? Con-
 temsit, imò rejecit hunc honorem, quem nihilominus inven-
 nit. Tumulum hîc quoque, quia Encomium habet, & totã ur-
 be sepultus jacet, qui totã urbe, imò toto orbe claruit. Ergo
 jam adeste gloriosi Manes, vocis quoque meæ pietatem exci-
 pite, quã instaurare iussus sum funebrem repentinæ Laudat-
 tionis honorem. Sanè nisi iussus, tam repentinus esse nolim.
 Iussus autem, quia rogatus, & ab eo, qui sive auctoritatem, sive
 amorem respiciam, jubere poterat, vir eximius & magnificus,
 Academiæ huius Rector IOANNES PALVDANVS. imò ius-
 sus, quia sic Curatoribus placuit testamenti Lipsiani. Apud
 Athenienses olim, referente Cicerone, *nec de mortui laude, nisi*
in publicis sepulturis, nec ab alio, nisi qui publicè ad eam rem consti-
tutus esset, dici licebat. Hanc legem dictam mihi censui; nefas
 autem, cuiusquam exemplo violare. Nam initio, fateor, Silen-
 tio, non Encomio ornare hæc sacra animus erat, & sciebam
 pietate potiùs, quàm facundiã Manes delectari. Quia verò &
 Laudatione indicare adfectum iussus sum, rogatusque, ne in-
 fra Iuventutem L I P S I V M haberem, promptus adsum ma-
 gis, quàm paratus, uti morem geram. Vos adeste quoque &
 cognoscite, quanto difficiliùs L I P S I V S, quàm Iuventus; Vir-
 tus, quàm indoles dicatur. Ego *Artè* ut pietatem meam pro-
 bebam, oratione potiùs, quàm silentio peccabo, & malè laudabo
 L I P S I V M, quàm tacebo. *Augeatur igitur* (verba Cicero-
 nis usurpabo) *isto etiam honore* (honorem certè adfectus facit) *is*
vir,

Lib. III.
de Legibus.

Philippi-
cãx.

vir, cui nullus honor tribui non debitus potest. grati simus in ejus morte decoranda, cui nullam jam aliam gratiam referre possumus. Dabo Lacrymas, dabo Laudes: etsi nesciam, utra magis in proclivi. illas volo, etas reddo, magni doloris indices, ab animo velut fonte. Vos sinum pandite, sive mavultis urnulam: adfectum excipite, sed vestrum miscete, qui vidistis, qui amastis LIPSIVM, & quibus ille benè voluit aut fecit. A lacrymis ordior, & præficam lugubri carmine Musam ipsam facio, iterumque facio, ad tibiam, sed sine tibiâ canentem. Ergo querulâ voce *Neniam* repetamus.

Latam, Musa, Lyram doloris udo

Conde murmure: Tibiâque prome

Aptam lugubribus Sacris, modisque.

Grata nunc PIETAS obire mentis

Suadet officium, FIDESQUE suadet;

Mæstâ Voce, Stilôque. nam suetas

Odit delicias Loquela; amatas

Odit delicias Tabella, & hœrnis

Urgetur lacrymis. nec sunt Loquela

Istæ deliciae, nec sunt Tabellæ

Istæ deliciae: at Feraliorum

Atrâ imagine vulnus, atque funus

Heu! magnum, miserum, atque luctuosum

Hæc Tabella refert, refert Loquela.

IUSTVS LIPSIVS occidit, virorum

Ille Maximus Optimusque; Musæ,

Et Suadæ, & Sophiæ decus vetusta;

Ille MORIBVS inclytus VETVSTIS:

Orbum lumine qui reliquit orbem,

Orbum numine qui reliquit orbem.

Lumen nam fuit ille Litterarum,

Numen & fuit ille Litterarum:

Ipse, Musa, Minerva, Suada, Apollo:

Heu! THALESQUE meus, Patérque sancto

Doctrinae melioris instituto.

Duram ô præcipitis necessitatem

Fatit, quæ violenter æviterni

Carpit exuvias Viri Dei que,
 Carpit exuvias mei THALETIS.
 Quis desiderio pudor modusve
 Tam cari capitis, Viri Dei que,
 Tam cari capitis, mei THALETIS?
 Largo proluitur dolore pectus,
 Largo proluitur dolore ceras;
 Et sulcos tremuli stili, frequentes
 Pressi stilla animi replent, PIVMQVE
 Laborem violant. Quid ergo? cesso:
 Nec totum Tabula hauriet dolorem.
 Vos mecum querulam mei SODALES
 Vocem fundite, quot quot estis, omnes:
 IVSTVS LIPSIVS occidit, virorum
 Ille Maximus Optimusque; Musa,
 Et Suadae, & Sophiae decus vetusta.

Sed nunc induciae paullisper doloris sint, dum animum col-
 ligo, laudisque pango, velut ex uberi messe pauculas spicas, in
 folatium, sive etiam exemplum aevi. Nequis Historiam expe-
 ctet; Orationem orsus sum, sed qualem infelici eloquio, ob-
 situm singultibus pectus solet eliquare. Cur excusem? equi-
 dem in dolore sum; nec verè sim, nisi & esse Laudatio videat-
 ur. Quem enim lugeo, laudo: & sic parcendum laudibus, ut
 dolor minuatur. Ita parcendū; sed haecenus, ut compendium
 sermonis, non adfectus sit, nulla injuria Famæ. Pleno elogio,
 cum nomino LIPSIUM, laudo; & totum noscit, quisquis audit.
 Aliis magni, & amicti cedant tituli, quibus iners, nec pro famâ
 mens est; cerusâ & fucò vultum, fraude animum mentiantur,
 quibus colorem natura negavit. Sine titulo LIPSIUS ma-
 gnus est; sine cerusâ elegans; à se clarus, quia perfectus, & quem
 ævi nostri Socratem mortales indigent, nisi meliorem Socra-
 te, majorèmq; didicissent. Sed hoc, remotâ invidiâ, Poster-
 i magis dicent, vix credituri, canescentibus demum Naturæ an-
 nis, tantum Virtutis decus affulsi. Altioris Genii virum, ævi
 quoque facient; & quem vixisse MORIBVS ANTIQVIS
 intelligent, Antiquis quoque natum temporibus putabunt.
 Ille verò exemplo suo ostedit perennem Naturæ fecunditatem

&

& æternam esse: omni ævo nasci viros bonos, non vivere. Ad virtutem natus, virtutem coluit: vitæ finem huc direxit, & vivendo pervenit. Prima & florida ætas, cum ingenium vernaret, Musarum fuit; summa Sapientiæ: & utramque celeri gressu Fama infecuta. Clarus esse L I P S I V S cœpit, etiam cum latere se censuit: Nomen prius invenit, quam quæsit; quasi auspicio quodam Doctrinæ jam tum sciri debuerit, qualis quantusque futurus aliquando esset. Sed nunc fuit, & esse tamen numquam desinet. Magnus, imò maximus fuit; ut esse apud omnem Posteritatem pergat. Quot libros (non enim liberos) tot imagines sui reliquit, quas nulla umquam annorum series abolebit. In C R I T I C I S, Ingenium, Iudicium, Eru- ditionem admireris: In E P I S T O L I S, Candorem, Mode- stiam, Humanitatem: in P O L I T I C I S, Prudentiam: in C O N S T A N T I A, Sapientiam: in omnibus, ut paucis ab- solvam, L I P S I V M, id est omnis perfectionis apicem, ho- minis Phœnicem, &, quemadmodum edito scripto Vir clariss. G A V G E R I C V S R I V I V S luculenter explicuit, R E I L I T - T E R A R I A E P R I N C I P E M, Virtutis Dictatorem. In scri- ptis igitur vivit, imò vivet: & qui Filios non reliquit, Posteros tamen habebit, ingenii velut heredes & doctrinæ. Quod na- tura negavit, dedit industria. Sanguine esse æternus non potuit; ingenio erit. Divitias reliquit, quibus longum fruatur Posteri- tas; nec tamen fatietur. Historiæ desiderium plerosque torque- bit; & noscere tempora Majorum volent, L I P S I O scripto- re. Sed hunc ille laborem prudentissimo consilio ultimæ & maturinæ ætatis seposuerat, tamquam optimum, tamquam decumanum. Hæc stili velut bellaria atque scitamenta Aeter- nitati promiserat; & nisi summo rerum humanarum Arbitro, & ut ita dicam, Stratego aliter visum, posuisset. Sed quid est? adornavit Historiam, non exhibuit: incohavit, non absolvit: & brevi illo ætatis curriculo ad tantæ virtutis fastigium eve- ctus fuit, ut scribi, non scribere, meruerit; laudari, non lau- dare: cum laudis materiam, dare facilius poterat, quam acci- pere. Itaque cum inceperit Historiam, gratiam destinationi debemus, quod perferbere voluerit; veniam forti, quod non potuerit. Nam finge, retardatâ fati necessitate, inter mortales

diurnasse, annorum numerum ad dexteram venisse; imò & librorum: profectò non expleisset tamen, sed irritasset desiderium bonorum; & melioris alicujus scripti stamen Parca incidisset; Fata fanda, imò scribenda abruptissent. Quiescat igitur, qui vivus non quievit; & vitæ finem, etiam laborum habeat. Nos verò, si expleri libris non possimus, legamus ossa; quodque promptissimum solatium, à scriptis ad auctorem ipsum mentem reflectamus. Etenim Posterì nobis hanc felicitatem invidebunt, quòd viderimus, quòd audiverimus L I P S I V M: imò rerum Naturam accusabunt, quòd tantum virum produxerit mortalem. Virum; quem aut omnibus seculis nasci oportuit, aut certè numquam denasci. Colent igitur memoriam Posterì; nos simul imaginem: nisi & nos jam Posterì, postquam præsentia suavissimæ vocis vultusque orbat. Sed hæret in oculis animisque, non tam imago, quàm L I P S I V S; & quem vidimus, quem audimus, abiisse nò arbitramur. Abiit verò, non dicam obiit; & ipsis quoque obrectatoribus (si qui fuere) carior clariorque, quia abiit. Quippe

Virtutem incolumem odimus,

Sublatam ex oculis quærimus invidi.

In remota & longinqua liberum ad spectum mortales mittunt, quietum adfectum. Quantus, quantus erat L I P S I V S, sciri nisi à morte potuit. Sed ò præposteram humanæ mentis conditionem! non amare, cum licet; frui velle, cum non licet. Verè ita est:

Tum denique homines nostra intelligimus bona,

Cum quæ in potestate habuimus ea amisimus.

Nos habuimus L I P S I V M, quem nunc demùm noscimus postquam habuimus. Habuimus, quem prece & pretio emere, suumque facere conati, quotquot Principes; imò quotquot Academia in Europâ. Ille spreuit aut neglexit: Patriam antehabuit: vivere Lovanii voluit, uti moreretur. Felix igitur ista humus, quæ tanti viri corpus in sinum suum recepit! felix, cui cineres ipsi lumen dabunt & æternitatem! L I P S I V M quidem urbs ista non genuit; sed tamen fecit, quia erudiit. Agnoscit etiam ille parentem suam, & cum ingenium nò potuerit, in vicem, claras corporis sui exuvias reliquit. quæ hæere potuit,

potuit, noſter eſt; & in urbe hac conſpicuus, quam incoluit. Non tam ubi quis incipit vivere, quàm ubi deſinit, natus eſt: non cùm ſumit animam, ſed cùm ponit, aut potiùs reponit. Nam quem nos ultimum vitæ diem vocamus, novæ & duraturæ natalis eſt. ideoque non naſcentibus, ſed denaſcentibus (ut ego quidem reor) monumenta & ſtatux ponuntur: & ſapientiffimo ritu olim Thraces hominum dies Natales luctu & ejulatu, exequias gaudio & hilaritate proſecuti. Vivendum eſt, agendum eſt, vt Patriam mereamur. Lycurgus (vt Plu-

ἀνείλε δὲ καὶ τὰς ὀπιθεαφὰς τὰς ἐπὶ τῶν μνημείων, πλὴν τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων, καὶ τὰ πένθη καὶ τὰς ὀδυρμῆς. Abolevit & Inſcriptiones mortuorum, niſi ſiquis in bello cecidiſſet: item luctus & ejulationes. O prudentiam Legiſlatoris! neſciri volebat, & inter non ciues, imò inter non natos haberi, qui pluris vitæ uſuram, quàm memoriam feciſſent; incunabula, quàm ſepulcra. Quafi Spartani, non Natali, ſed Emortuali cenſeri debuerint; non accipere Patriam, ſed facere; ne tanti nominis dignitas, ſorti potiùs quàm Virtuti deberetur. Patriam igitur in hac urbe L I P S I V S, quia ſepulcrum habet; & magnam vitâ, maximam à vitâ Famam exorſus. Si imagine licet uti, Diogenem liberrimi oris Philoſophum, & L I P S I V M verecundiſſimi componam. illum è dolio, hunc è tumulo; & utriuſque vitam, aut vitæ potiùs pretium arbitror. Diogenem Alexander cùm apicantem Corinthi vidiffet, acceſſit; & regiæ liberalitatis opem jacenti obtulit, ſiquid peteret. Ille verò, *Hoc peto, inquit, nequid eripias. Solem redde, quem intercipis.* Reſponſum Rex admiratus, imò veneratus, purpuram tot regnis victoriſque nobilem cum pannolo palliolo, Regale ſceptrum cum Cynico baculo paravit. infra ſapietiam diadema habuit, pænè parem Alexandro Diogenem. Vox ejus apud Plutar-

Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμιν, Διογένης ἀνὴρ ἦμιν. Niſi Alexander eſſem, Diogenes vellem. Sed ad noſtrum veniamus: à Cynico ad Stoicum, à Græco ad Belgam, à Philoſopho ad Sapientem. An igitur & ille Alexandrum ſuum habuit? Imò PHILIPPVM, optimum maximumque Regum, nec unius orbis Monarcham. Majorem illo M A G N O; quippe cujus votum imperio noſter ſuperavit. Adſit novus Anaxagoras, novosque & infi-

Inſtitutis
Laconicis.

Oratione
11. De for-
tunâ Ale-
xandri. Ire-
rum 4. De
Exilio.

nitos constituat inundos: nos dedimus, aut dabimus, qui sub-
 jiciat ac regat. Quanti igitur L I P S I V M P H I L I P P V S fe-
 cit? quanti Diogenem Alexander. Aestimavit Virtutem viri,
 Doctrinam, Prudentiam; & quem subditum habuit, etiam
 Amicum voluit, Imperiumque Lipsiano minus nomine se habere
 confessus est. Non quidem Alexandri imitatione, Alexandri
 illud expressit, *Nisi P H I L I P P V S essem, L I P S I V S vellem;*
 sed indicavit. & alium dare P H I L I P P V M poterat, L I P-
 S I V M ne quidem promittere. tantò facilius est, Regni he-
 redem, quàm ingenii nasci: sceptrum, quàm stilum versari.
 Imò tantò facilius, parem stirpi filium accipere, quàm factis
 scriptorem. Aut Electio Regem, aut Successio facit; utraque
 bonum, si utraque bona. Nos verò gratulari ævo possumus,
 quòd in maximo orbis folio iisdem virtutibus sedentem Fi-
 lium videmus, quibus & Patrem vidimus: quòd in Filio Pa-
 trem recepimus, bonum illum, clementem illum P H I L I P-
 P V M. L I P S I V M igitur P H I L I P P V S Pater, L I P S I V M
 P H I L I P P V S Filius amavit, aestimavit, admiratus est: & fa-
 ciente inclyto illo Principe ac Heròe F O N T A N O, Virtuti-
 bus Victoriisque æterno, Historiographum Pater suum fecit,
 Filius habuit: sed habuit, & maximum unâ regni sui decus
 amisit. Ille decus; nos solatium, nos exemplum, sive Rempu-
 blicam, sive Academiam intueamur. Erat enim

— doctus, fidelis,

Suavis homo, facundus, suo contentus, beatus,
 Scitus, secunda loquens in tempore, commodus, verbum
 paucum, multa tenens antiqua, sepulta, vetusta;
 Quis faciunt mores veteresque novosque tenentem;
 Moltarum veterum legum, Divomque hominumque
 Prudentem, qui multa loqui ve taceré ve posset.

Sed quid ago? dum elogium orno, dolorem exulcero. Laudi-
 bus Lacrymæ cidentur, semel repressæ. Aliò igitur flectenda
 oratio; & hùc potissimum, ut superesse videatur, qui extinctus.
 Vivit enim, & abjectâ mortalitatis sarcinâ, ad originem sui re-
 versus est. vivit, & supra omnem invidiæ nubem positus, fa-
 mà fruitur quam meruit, felicitate quam quæsivit. Sine nocte
 mortales diem non habent; nempe *in fumi aeris istæ vices sunt;*
 nec

nec sine calumniâ vitam, licet optimam: sic variâ aut iniquâ fluctuantium iudiciorû voces sunt, & laude contemptuq; virtus viventis cingitur, velut luce & umbrâ. Immortales animæ liberum & sine labe diem habent, cum sine labe emigrarunt. Novæ autem hujus æternæque lucis lætissimo auspicio, cadaver induitur, etiam veteri Romanoque ritu, cum involutum albo tegmine five sindone placuit terræ mandari. *Corpus autem hoc modo veteres ornabant* (Plutarcho teste) *quia animam non poterant, quam puram volebant illustremque prosequi, tamquam, peractis difficili varioque certamine, jam dimissam.* Sed quanto satius præsumere sibi & præstare pietatis hoc officium, & puræ vitæ lumine animum ipsum, caligine septum corporis, irradiare! Ut Magi olim, pari ferè ritu, aduersus Plutonium & tenebras lucido & illustri amictu se muniebant: sic viri Dei cupidi, aduersus mortalitatis horrorem se debent, Doctrinâ & Virtute. nisi faciunt, omnis vita mors erit, obliuio omne nomen. Inter homines homo paret Virtutis præsidium, quo, cum defierit esse, nitatur: adfectet Doctrinæ præmium, quod cineres sequatur. LIPSIUS verò tam diuinâ mente, tam sedulo conatu fuit, ut qualem vitam, talem etiam famam habuerit, dum vixit; paucorum, sed malorum vanissimis officiis tentatam quidem, non violatam. Virtute & Modestiâ, vicit calumniæ machinas,

— *per obstanteis catervas*

Explicuit sua victor arma.

Virum divinum viventes viventem confessi sunt, & hominem homines velut numé aliquod admirati. Etiâ legit scripta de se elogia, imò libros, & *Posteritati suæ interfuit*, vitâ mortalis, at famâ immortalis. Sed istâ prælibatæ æternitatis dulcedine correptus, non corruptus, ad perfectâ Virtutis præmia anhelabat. Quid multis? trāsatus est, & vivere isthîc cœpit, ubi numquam desinet; clarere, ubi *nulla serenum umbra turbabit*. Oculis aut mente illustrem cæli imaginem usurpate, & sidus aliquod putate LIPSIUM, vicinum Deo, & magnis virtutum radiis coruscum. Isthîc est; hîc tamen resplendet: & hoc jam obscuriores hî cerei, hæ faces, quòd in tam illustris viri dolore luceant. Pro cereis facibusque Elegantiæ Lipsianæ jam postumæ sunt, quibus vel feralis iste lugentis Academiæ color

Cc

expu-

Plutarchus
Questio-
nibus Ro-
manis.

expugnetur. Imò pro cereis facibusque ipsum cælum est, purum clarumque à novo & herno isto sole. Radios mittit adulti caloris, ut, gestiente velut horâ, felicitatem suam mortalibus declaret; lacrymas verò nostras, siquæ nascantur, reprimat; siquæ manent, exsiccet. Colligit faciem suam ipsa rerum magna parens Natura, nubibus & imbribus nuper deformatam. Faciem inquam, ut nos animum; & serió tandem vivere eum discamus, imò lucere, quem lugemus. Itaque absit dolor,

Absint inani funere nenie,

Luctusque turpes, & querimonia

Inter Beatos confidet L I P S I V S; & qui ima despexit, meruit summa: qui Stilum & Sapientiam coluit, Divinitatem impetravit. Etenim, si fas scribendo, imò

Si fas vivendo caelestia scandere cuiquam est,

Huic soli cali maxima porta patet.

Ita dico, scribendo, & vivendo. Tales enim viri Mores, quales Libri: tale exemplum, quale dogma: ut scripsisse moribus, vixisse libris; docuisse exemplo, prævisse dogmate ad honesta omnia videatur. Præclarum incherclè, bonum esse, doctum esse: sed præclarissimum alios facere, cum ipse fueris. Vterque fuit L I P S I V S, & utrumque fecit: Beneficium agnoscamus, geminoque Laudis serito monumentum ejus coronemus; & quòd perenni industriâ stipaverit divinum sapientiæ censum; & quòd stili vocisque libertate & liberalitate in omnem Juventutem sparserit. Modestiam, an Pietatem vocem? hoc totam ætatem conatus est, ne solus L I P S I V S esset; quamvis plures esse Natura negavisset. Nimirum hanc ille statuum, hanc imaginem adfectabat, ut in Auditoribus suis, Lectoribusque cerneretur. Sed profectò divinus ille tanti viri animus omni imitatione major; extra se imaginem suam non inuenit. Dare L I P S I V S Lipsianos potuit, Lipsios non potuit. & sicuti uni Soli æterni luminis beneficium stellæ omnes debent: ita soli L I P S I O genus humanum rectam & instauratam bonæ mentis Disciplinam. Plures hunc prodeunt micantque, accensis velut ingenii radiis, postquam unus ille occidit; qui lateretamen maluissent, ut unus ille luceret. Deus noluit: diem mortalibus subduxit, ut velut in nocte subluentium ingenio-

rum

rum imbecillitas notaretur. Quidquid sit: siderum quoque radii à Sole sunt: & à L I P S I O, quicumque sive docent hodie ejus exemplo, sive scribunt. Siderum, si non lumen, motus tamen & circumvolutio eadem est quæ Solis: Docentium, scribentiumque labor & desiderium idem quod L I P S I, si non Fama. Sic igitur laudo L I P S I V M, quem sequor: neque ideò, quia sequor. Insignis virtus laudem poscit, etiam ab ignoto; sed Possessor virtutis laudem negligit, poscit imitationem. Sequar Possessorem; nec dicam laudes, sed exprimam: tametsi exprimendo dicam. Magni enim viri cujusque conditionem perfectissimè celebrat, quisquis imitatur; cum in exemplum facta veniunt, atque etiam scripta. Sed Lipsiana veniunt: ideò magna, quòd difficulter exprimantur: imitanda potissimùm, quia magna. Ita, ita, magna sunt, quæcumque aut fecit L I P S I V S, aut dixit, magis que nunc erunt, desiderio extincti: imò magna fuit Academia ista L I P S I O, & erit (verum augurium sit!) desiderio extincti. Etenim, si annorum imago repetitur, jacentes vir optimus adventu huc suo artes erexit, languentes roboravit, exulantes restituit: ubi solitudo erat, frequentiam induxit. Longissimis itineribus, velut ad gloriosum seculi specimen confluebat Juventus; ad Apollinem Musæ. non provinciæ unius, sed orbis Academia videbatur: imò & videbitur, si verum & perennem adfectum induamus, L I P S I V M fuisse L I P S I V M ostendamus. Non ad pulpitem dicentis ac docentis, sed ad tumulum jacentis & quiescentis concursus erit. Legere L I P S I V M quisque volet, ubi scripsisse intelliget; cogitare, ubi quandoque docuisse. Libare vestigia suave erit; piium, præsentis adfectu tanti viri cineres venerari. *Movemur enim* (ut Attici sententiâ utar) *nescio quo pacto locis ipsis, in quibus eorum quos diligimus, aut admiramur, adsunt vestigia.* Exemplum ipsius Attici videamus: *Me quidem, inquit, ille ipse nostræ Athenæ, non tam operibus magnificis exquisitisque antiquorum artibus delectant, quàm recordatione summorum virorum, ubi quis habitare, ubi sedere, ubi disputare sit solitus, studiosèque eorum sepulcra contemplet.* Fiet in L I P S I O, quem tanti ferè est, conditum Lovanii, quanti docuisse. Non tumulum, sed Pharum lucentem censeo; & hoc splendore ad tranquillitatem bonarum artium

Cicero lib.
11. De Le-
gibus.

Iuventutem undequaq; convocandam. Quid, quòd ipse monumentum scripsit? & in ipso sepulchro loqui voluit, ut etiam extinctus doceret? Audite vocem, quam legistis: vocem, quam exteri omnes posterique legent, velut à Sapientiâ ipsâ profectam. verbis tumulum transferam, & legere epitaphium pietas mea audebit, ubi incîsum non est; colere monumentum, ubi positum non est: ut incîsum, ut positum hîc quoque videatur. Versiculi pauci, sed de LIPSIÒ, & LIPSI ipsius sunt. Qui viventis aliquando vocem audistis, extincti nunc quoque audite.

QVIS HIC SEPULTVS, QVAERIS? IPSE EDISSERAM.
 NVPER LOCVTVS ET STILO ET LINGVA FVI;
 NVNC ALTERO LICEBIT. EGO SVM LIPSIVS:
 CVI LITTERAE DANT NOMEN, ET TVVS FAVOR.
 SED NOMEN. IPSE ABIVI. ABIBIT HOC QVOQVE:
 ET NIHIL HIC ORBIS, QVOD PERENNET, POSSIDET.
 VIS ALTIORE VOCE ME TECVM LOQVI?
 HVMANA CVNCTA FVMVS, VMBRA, VANITAS,
 ET SCAENAE IMAGO, ET VERBO VT ABSOLVAM, NIHIL.

EXTREMVM HOC TE ALLOQVOR:
 AETERNVM VT GAVDEAM, TV APPRECIARE.

Apprecemur AVDITORES; etsi gaudeat: apprecemur, & annuo voto, non acerbum deinceps luctum, sed

— *cunçti lætum celebremus honorem.*

Lætum dico, tametsi in leto: quia verè lætari à leto ipse coepit, & *ἡρόδωσ* ei suâ frui. Vos autem ejus quondam amici aut cultores, non jam lacrymas, sed flores sparsum ite quos amavit. Tumulum LIPSI, hortulum videri, fas est: & inter odorum suavitates frigida illa Musarum ossa cubare. Sic vale, vale, vale LIPSI: nos te Naturæ ductu, cùm Deus evocaverit, cunçti sequemur.

P L A N X I.

ASSER-